

506.

Rozporządzenie Ministra Skarbu w porozumieniu z Ministrem Spraw Zagranicznych

z dnia 7 sierpnia 1926 r.

w sprawie zwalniania od opłat celnych przedmiotów, przeznaczonych dla osób, korzystających z prawa eksterytorjalności, jak również przeznaczonych do użytku służbowego przedstawicielstw dyplomatycznych państw obcych, misyj zagranicznych oraz obcych zawodowych urzędów konsularnych.

Na zasadzie art. 3 ustawy z dn. 3 grudnia 1924 roku o zwolnieniu od podatków i opłat publicznych, państwowych i samorządowych osób, korzystających z prawa eksterytorjalności, oraz szefów zawodowych przedstawicielstw konsularnych państw obcych w Polsce (Dz. U. R. P. Nr. 112 poz. 993) w brzmieniu ustalonym art. 1 ustawy z dnia 3 marca 1926 roku (Dz. U. R. P. Nr. 30 poz. 183) zarządza się co następuje:

§ 1. W przywozie wolne są od cła następujące przedmioty:

a) przedmioty przeznaczone do użytku zwierzchników państw obcych i ich otoczenia podczas ich pobytu na polskim obszarze celnym;

b) przedmioty przeznaczone do użytku służbowego przedstawicielstw dyplomatycznych państw obcych, misyj zagranicznych oraz urzędów konsularnych;

c) pod warunkiem wzajemności — przedmioty przeznaczone do osobistego użytku członków uwierzytelnionych przedstawicielstw dyplomatycznych państw obcych, misyj zagranicznych oraz osób korzystających z przywilejów dyplomatycznych na mocy traktatów i konwencji.

Uwaga: Rzeczy przesiedlenia osób wymienionych w p. c) oraz personelu zawodowych urzędów konsularnych podlegają zwolnieniu od cła na zasadzie art. 11 p. 1. rozporządzenia o taryfie celnej. (Dz. U. R. P. Nr. 51 poz. 314 z 1920 r.).

§ 2. Rewizji celnej nie podlegają:

a) przedmioty wymienione w § 1 lit. a.

b) przesyłki urzędowe, adresowane do przedstawicielstw i misyj dyplomatycznych oraz konsulatów, tudzież do osób korzystających z przywilejów dyplomatycznych, opatrzone pieczęcią urzędową Ministerstwa Spraw Zagranicznych państwa obcego, przedstawicielstwa zagranicznego Rzeczypospolitej Polskiej lub państwa obcego, Sekretarjatu Generalnego Ligi Narodów, Międzynarodowego Biura Pracy, Międzynarodowego Trybunału Sprawiedliwości w Hadze, wzgl. innych stałych instytucyj międzynarodowych o zbliżonym do powyższych charakterze;

c) rzeczy przesiedlenia oraz bagaże należące do osób zajmujących stanowiska dyplomatyczne w służbie państw obcych, jak również osób korzystających z przywilejów dyplomatycznych na mocy traktatów i konwencji.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie dnia czternastego po ogłoszeniu.

Minister Skarbu: *C. Klarner*

Minister Spraw Zagranicznych: *August Zaleski*

507.

Rozporządzenie Ministra Skarbu w porozumieniu z Ministrami: Sprawiedliwości, Spraw Wewnętrznych i Spraw Zagranicznych

z dnia 18 sierpnia 1926 r.

w sprawie przerachowania i konwersji obligacyj, emitowanych przez terytorjalne związki samorządowe.

Na zasadzie §§ 4, 8 i 11 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 grudnia 1924 r. o przerachowaniu zobowiązań związków samorządowych oraz obligacyj opartych na takich zobowiązaniach (Dz. U. R. P. № 115, poz. 1026) oraz § 9 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 grudnia 1924 r. o przerachowaniu należności innymi przepisami nieobjętych oraz o posiłkowem stosowaniu rozporządzenia z dnia 14 maja 1924 r. (Dz. U. R. P. № 115, poz. 1030) i §§ 43 i 51 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 14 maja 1924 r. o przerachowaniu zobowiązań prywatnoprawnych, w brzmieniu, ustalonym rozporządzeniem Ministra Skarbu z dnia 25 marca 1925 r. (Dz. U. R. P. № 30, poz. 213) zarządza się co następuje:

§ 1. Terytorjalne związki samorządowe, które emitowały obligacje (częściowe zapisy długu) zarówno zabezpieczone jak niezabezpieczone hipotecznie, winne są przedstawić plan konwersji obligacyj do zatwierdzenia Ministrowi Skarbu lub wyznaczonemu przezeń Komisarzowi Rządowemu dla konwersji obligacyj najdalej do dnia 1 listopada 1926 r., chyba, że ważne powody, uznane jako takie przez Ministra Skarbu lub wyznaczonego przezeń Komisarza, uzasadnią późniejsze przedstawienie planu konwersji.

Postanowienie niniejsze dotyczy obligacyj, które były płatne w markach polskich i były emitowane przed dniem 28 kwietnia 1924 r., bez względu na to, czy w chwili emisji były wyrażone w markach polskich, czy też w rublach carskich, w koronach austro-węgierskich lub markach niemieckich, a stały się płatne w markach polskich dopiero na skutek przepisów, które wprowadziły markę polską jako prawny środek płatniczy.

Postanowienie niniejsze dotyczy nadto obligacyj, które były płatne w rublach carskich i były emitowane na obszarze b. Litwy Środkowej przed dniem 1 kwietnia 1921 r.

§ 2. Plan konwersji obligacyj, emitowanych przez terytorjalne związki samorządowe, winien być sporządzony dla każdej emisji obligacyj oddzielnie i winien obejmować wszystkie obligacje niewylosowane oraz wylosowane po r. 1913, lecz nieprzedstawione do zapłaty.

Obligacje objęte planem konwersji, winny być przerachowane według miary nie niższej, niż przewidziana w § 5 ust. 1 rozporządzenia z dnia 27 grudnia 1924 r. (Dz. U. R. P. № 115, poz. 1026), przy czem należy brać pod uwagę miarę przerachowania obowiązującą w miejscu, gdzie ma siedzibę zarząd związku, który emitował obligacje.

Za podstawę przerachowania poszczególnych emisyj należy wziąć ich wartość w urzędowo po-